

A disznópásztorból lett püspök

Egykor a püspök körútra indult, számba venni híveinek számát. Mindenütt harangoztak, amint szokás, mikor a püspök utazik. Mikor azonban Szentegyházafaluhoz közeledett, ott nem húzták meg a harangot. Előre küldte az ordináncot, hogy harangozzanak, addig ő künn vár a határon. Míg várt a püspök, meglátott a mezőn egy disznópásztor gyermeket. A rongyos gyermek odament az excellenciás úrhoz bámulni. Beszélgetni kezdett vele. Azt mondja a püspök excellenciája: - Hát, te pástorgyermek, ilyen rongyos vagy? - Azért, mert én pástorgyermek vagyok. - Hiszen én is pástör vagyok. - Kijed ejiszen nagyobb csordát őriz, mint én. - Nagyobbat őrzök, s látod-e, mégsem vagyok rongyos. - Hát milyen csordát őriz kient, hogy ilyen jó gúnyát adtak kientnek? - Én hetvenhét falunak és városnak vagyok a pástora. - Ijnye, ördögadta varasgyékja, én egy faluét is alig tudom őrizni, hát kend hogy tudja hetvenhét falunak és városnak megőrizni? Különben látszik is, varasgyékja, milyen cifra gúnyád van! Hát ismmár mondd meg, no, milyen pástör vagy? - Én lelkipásztor vagyok. Hát tudod-e, mi az a lelkipásztor? - Nem tudom. - Megmondom én neked: akik prédikálnak a templomban, azok a papok a lelkipásztorok. - Hát akkor kend valóban nagyobb csordát őriz, mint én! - Most már tudhatod - mondá a püspök -, hogy az enyém nagyobb csorda, mint a tiéd. S a kettő kétféle: a tiéd sertéscsorda, az enyém pedig lelki csorda, s így én lelkipásztor vagyok, te disznópásztor. - Hehe, azért van hát neked olyan cifra gúnyád! - Hát iskolába jártál-e? - Nem jártam. - Mondj fel a disznócsordával, gyere el velem, tanulj meg írni, olvasni, magam után teszek, s neked is jó ruhád lesz. - Hát én már hogy menjek el? - Add számba a sertéscsordát a társadnak, s ha kedved van, gyere velem. Látta a püspök, milyen okos feleleteket ad a fiú, azért hívta el magával. A gyermek átadta a társának a csordát, s a püspök a maga után való kocsiba felültette. Amíg ez történt, visszajött a küldönc, és jelentette, hogy a szentegyházafalusiak nem akarnak harangozni. Így harangszó nélkül mentek be a faluba. Mikor megérkeztek, azt kérdi a püspök a paptól és az előljáróságtól: - Hát miért nem harangoznak a püspöknek, mikor jön? Eléáll egy öregember, aki borsot rágott, s azt mondá: - Püspök excellenciája - de akkor már a borsot mind szemközt töpdöste a püspökkel -, ennek éppen hetvenhét oka van. - Hát mondja meg, melyik a legkisebb a hetvenhét közül? Az öreg tovább rágta a borsot, ismét szembeprüsszögött az excellenciás úrral, majd azt mondta: - Annak a legkisebb oka az, hogy egy szikra harangunk sincs. - Ne mondja el a többit, öreg, mert ez is elég, ha a hetvenhét közül a legkisebbiket mondta el, hát aztán, ha mindeniket elmondja! Így járt a, püspök a szentegyházafalusi atyafiakkal. A gyermeket pedig a püspök elvitte magával, ruhát csináltatott neki, felöltöztette, és úgy megtanította, hogy szintés de szinte úgy tudott mindent, mint ő. Így csinált sertéspásztor helyett lelkipásztort belőle. Jó megyei helyzetbe tette, s a halála után ő lett a püspök.